

Stephen Baskerville:

NEBEZPEČNÝ VZESTUP GENDEROVÉ^{x/} POLITIKY

Máme za sebou čtyři dekády nejtroufalejšího sociálního experimentu, který se kdy realizoval v západních demokraciích. Teď už jasně vidíme důsledky toho, co bylo dříve známo pod lákavým termínem: „osvobození žen“.

Oba politické směry jak levice, tak pravice se už v tichosti shodly na tom, že omezí debaty o emancipaci žen na několik neškodných polemik jako jsou: diskriminace v zaměstnání, rozdíl v platech případně pozitivní diskriminace. Snad jen diskuse o umělém přerušení těhotenství měla jistou hloubku, ale skončila se ve slepé uličce.

Mimo obrazovku politického radaru se však mezitím vynořily skutečné důsledky tohoto experimentu: masivní restrukturalizace společenského uspořádání, demografické trendy, které ohrožují samotné přežití západní civilizace a (patrně nejnenápadnější) exponenciální vzrůst rozsahu a moci státu, státu čím dál výrazněji byrokratického a panovačného.

Feminismus pasoval sebe sama na předvoj levice a přesměroval politický záběr od ekonomických a rasových témat do oblasti sociální a ve stále rostoucí míře genderové.

Co bylo dříve socialistickým výpadem proti majetku a podnikání, je dnes společenským a genderovým útokem na rodinu, sňatek a maskulinitu.

Vznikl zcela nový druh politiky, té nejosobnější a tedy i potenciálně nejvíce totalitní politiky, která tu kdy byla: politiky soukromého života a sexuálních vztahů.

Genderová politika je jak feministická, tak i homosexuální; není žádná výraznější linie, která by je oddělovala. Feminismus je zjevnější politickou doktrínou. Až donedávna gayové většinou požadovali, aby je společnost nechala na pokoji; to jim získalo širší sympatie.

Mnoho homosexuálů, zejména mužů, patrně nepřemýšlí o své sexualitě vědomě v politických souvislostech. Přesto může být homosexualita sama o sobě politickým vyjádřením, a to zejména lesbismus, který pro mnohé představuje osobní dimenzi feministické ideologie.

„Feminismus je teorie, lesbismus je praxe,“ řečeno slovy připisovanými Ti-Grace Atkinsonové. Pro mnoho našich dnešních feministek je lesbismus mnohem víc než jen sexuální orientace nebo preference. Je to (jak se studenti učí na mnoha univerzitách) „ideologický, politický a filozofický prostředek k osvobození všech žen z heterosexuální tyranie.“¹

Pro sexuální aktivisty není sex jako takový soukromý, ale politický akt. Když si připomeneme definici politiky od Henryho Adamse jako „systematické organizování nenávisti“, nemusíme zapojit velkou představivost abychom viděli, že tato rebelie proti sexuální „tyranii“ zpolitizovala a transformovala sex, tedy akt, jehož vyšší sublimaci spojujeme s láskou, v něco, co se může projevit jako čistý extrakt nenávisti.

Žádná jiná ideologie nebyla nikdy postavena na sexu. Její nebývalá síla je stejně zřejmá jako zamaskovaná.

Zpolitizování sexu a sexuálních vztahů proniká do lidské psychiky mnohem hlouběji základnější než všechny ideologie, které byly napadány radikálními ideology v minulosti. Uvolňuje energii, rozpoutává emoce, rozbíjí vztahy a instituce.

Schopnost feministické ideologie vniknout do soukromé sféry života nemá obdoby ani v období byrokratických diktátorství minulého století a je proto horší než ony.

„Radikální feminismus je to nejdestruktivnější a nejfanatičtější hnutí, které jsem zdělili z 60. let“, píše Robert Bork. „Je to revoluční, nikoliv reformní hnutí, a má úspěch. Je totalitární svým duchem, je

hluboce antagonistické k tradiční západní kultuře a usiluje o kompletní restrukturalizaci společnosti, morálky a lidské povahy.“²

Odpověď na otázku, jak dochází k realizaci feministického scénáře, není jednoduchá.

Politická kultura se ocitla v tak důkladném feministickém sevření, že jeho destabilizující prvky zůstávají často skryté i jeho nejtvrdějším kritikům.

Genderovou politikou se zabývá mnoho jejích obhájců, ale jen málo kritiků. Je spíše zlehčována jako prostě jedna z variant levičáctví, jako například socialismus a rasový nacionalismus. Její význam a síla jsou ale mnohem větší.

Je nejkomplexnější a nejrafinovanější politickou ideologií dneška. Na jedné straně jako by se už vyčerpala a neměla co nabídnout. Mnozí se domnívají, že jako politická síla je „feminismus mrtev“ a že už žijeme v „postfeministickém“ věku.

Současně se ale také stalo, že se feministické hypotézy už dávno nekrčí na okraji politického zájmu. Pronikly do hlavního proudu, bují a sílí, nikým nenapadány a nezpochybňovány jak na levici, tak ve středu a dokonce na pravé části politického spektra.

Nebezpečí genderové politiky nespočívá v absurdních tvrzeních jejich extremistických protagonistů. Ty už budí jen pramálo respektu. Její nebezpečí tkví v ustavičné a vytrvalé erozi sociální soudržnosti, občanských svobod a především soukromí.

Genderová ideologie zpolitizovala osobní život. Všechny nás nakazila, aniž bychom si to uvědomovali (jsme imunní proti uvědomění si tohoto vlivu).

Největší hrozba feminismu podle všeho spočívá v nedostatku a soudržnosti opozice. Feminismus víc než kterékoliv jiné politické hnutí neutralizuje a v přeneseném slova smyslu kastruje své odpůrce.

Mnoho autorů si všimlo podobnosti mezi feminismem a marxismem, ale jen málo z nich rozpoznalo, jak dokonale feminismus využil socialistickou logiku a její agresivní potenciál.

„Hnutí za osvobození žen, možná není nejextrémnější, ale určitě je nejvlivnější neomarxistické hnutí v Americe. Mělo stejný dopad na americké domovy jako měl komunismus na ruskou ekonomiku, přičemž většina škod je nevratná“, píše Ruth Wisseová z Harvardské univerzity.

Hnutí definovalo vztahy mezi muži a ženami v pojmech moci a soupeření místo toho, aby použilo pojmy vzájemná výhodnost a

spolupráce. Tím toto hnutí rozcupovalo nejzákladnější a nejkřehčí vazbu v lidské společnosti: rodinnou jednotku, ze které všechny ostatní sociální instituce čerpají svoji sílu.³

Zpolitizování pohlaví znamenalo pro logiku třídního konfliktu velký skok kupředu.

Obvinění z „útlaku“ není zaměřeno na široké, neosobní sociální třídy, nýbrž na nejnítěrnější osobní vztahy. Utlačovatelem není podnikatelská třída či podnikatel, ale manžel (nebo „intimní přítel“), otec či dokonce i syn.

Ve jménu utlačovaných všemocný stát znárodňuje - po socialistickém vzoru - také soukromí rodiny. Soukromí člověka - poslední útočiště jedince před státní mocí - přestalo být vedlejším poškozeným a stalo se hlavním terčem.

Nebezpečí tedy nespočívá v útoku na svobodu obecně (což je hrozba tradičních tyraní), ale specificky ve výpadu proti soukromému, zejména rodinnému život (který tradiční diktátorské režimy obyčejně opomíjejí).

„Radikální feminismus je totalitní, protože upírá jedinci soukromé místo; každá soukromá myšlenka a jednání je veřejné, a tedy

politické“ píše Bork. „Strana nebo hnutí si vyhrazuje právo na kontrolu každého aspektu života.“⁴

Tohoto nepřátelství k soukromí jedince si všímá také Daphne Pataiová. *„Dnešní feminismus stírá hranice mezi veřejným a soukromým, a tím píše novou kapitolu zvrácené tradice slídění a kontroly a nesvobody,“* konstatuje Pataiová. *„Každé gesto jednotlivce, každá jeho myšlenka jsou vystaveny hodnocení ze strany jeho spoluobčanů.“⁵*

Výpad proti soukromí je mimořádně nebezpečný také proto, že mnoho konzervativců, kteří by jinak feminizmus kritizovali, dnes už nepřikládají hodnotě soukromí a občanských svobod takový význam. Je desktruktivně ironické, že si tyto termíny si už přivlastnili feministky, když je dokázaly využít jako ospravedlnění potratu, jak předvedly například v soudním sporu Roe v. Wade. To vedlo konzervativce (kteří svého času bedlivě střežili hradby soukromého života) k tomu, že toto pole vyklidili.

Mnoho konzervativců zapudilo tyto hodnoty také proto, že se staly záminkou, pod kterou jsou zločinci zprošťování viny. Tím byl ponechán monopol strážců Listiny práv a svobod levici.

Viníci skutečně často nepotrestáni, ale to se děje částečně proto, že místo nich bývají usvědčeni nevinní. Brzy uvidíme, že hlavní

politickou silou, která dnes určuje kdo patří za mříže, ať vinen či nevinen, je zpolitizovaná sexualita.

„Revoluce jsou velmi tvrdé vůči soukromí“ poznamenává přední sociolog revolučních hnutí.⁶ Všechny totalitní režimy 20. století pronikaly občanům do života, politizovaly jejich soukromí a ničily jejich rodiny. Žádný z nich však obvykle neměl destrukci rodinného života jako svůj explicitní cíl.

Genderová politika se v kontrastu s dřívějšími totalitami zaměřuje specificky na soukromí a jde jí zejména o rodinné soukromí.

Politický teoretik Carol Pateman připouští, že *„rozštěpení veřejného a soukromého ... je ve svém důsledku podstatou feministického hnutí“* a dvě prominentní feministky jízlivě posmívají *„ideologii rodiny jako bašty soukromí.“*⁸

Základní princip feminismu – že *„osobní je politické“* – je tak výrazně totalitní, že ho historik Eugene Genovese (sám dřívější marxista) označil za *„stalinistický.“*⁹

A znovu: Tento potenciál je teoretický. Jen málokdo ale docení, jak dalece byl tento potenciál využitý.

„Radikálním feministkám musí litovat, že nemají takovou moc jako stát a jeho mechanismy, aby si vynutily kontrol nad myšlenkami a chováním lidí,“ zamýšlí se Bork. „Tak jako tak, feminismus svůj vliv v soukromých a veřejných institucích shromažďoval postupně.“¹⁰

V současnosti už ho má.

Feministická vítězství

Triumfu feminismu nebylo dosaženo jeho extrémními ideology. Stejně jako stalinismus zdědil metody a praktiky carského absolutismu a ruského nacionalismu, vítězná fáze nové feministické a homosexuální politiky přišla jako důsledek nátlaků, příkazování a politizování těch hodnot, kterých se feminismus dříve zřekl: mateřství, manželství, rodiny, církve, státu.

Feministický útok na manželství a rodinu z ranného období je už většinou zapomenut nebo hozen pod stůl. „Nemůžeme odstranit nerovnosti mezi muži a ženami do té doby, než zrušíme manželství,“ napsala v r. 1970 editorka časopisu *Ms.* Robina Morganová ve své knize *Sisterhood is Powerful*.¹¹

I Sheila Croninová, předsedkyně National Organization for Women, řekla, že „Svobodu pro ženy nelze docílit bez zrušení manželství.“¹²

Linda Gordonová rozpracovala téma ve známém článku uveřejněném v roce 1969 v časopise *WOMEN: A Journal of Liberation*. „Nukleární rodina musí být zničena“, kde prohlásila:

„Rozpad rodin se stal revolučním procesem ... Rodiny podporovaly útlak tím, že separovaly jedince do malých, izolovaných jednotek, které se nemohly spojit, aby bojovaly za společné zájmy ... Rodiny umožňují supervykořisťování žen tím, že je vedou k tomu, aby pohlížely na svou práci mimo domov jako na něco okrajového vůči jejich „opravdové“ roli ... Ženy by si neměly odpírat žádnou z životních příležitostí kvůli výlučné odpovědnosti vůči svým dětem ... Rodiny se nakonec rozpadnou jen tehdy, když revoluční sociální a ekonomické organizace umožní, aby lidské potřeby lásky a bezpečí byly uspokojovány, aniž by lidé kdy byli nuceni k dělbě práce či jiných externích rolí.¹³

Výroky tohoto druhu bývají často odmítány jako extrémistické žvásty, ale pohled na situaci v manželstvích a rodinách dneška ukazuje, že je to přesně to, čeho feministky dosáhly.

Podařilo se jim to však způsoby mnohem skrytějšími, než by tyto výroky naznačovaly. Germaine Greerová ve svém známém proslovu naléhala na ženy, aby se odmítaly vdávat, ale touto strategií ničeho nedocílila.¹⁴ Feministky manželství zničily tím, že v něm participovaly.

Příkladem feministického vedení následují homosexuální aktivisté. Ti nejextrémnější odmítají instituci manželství úplně a ponechávají ho na pokoji. Pak jsou tu „umírnění“, kteří doufají, že změny manželství

podle svých představ, a tak že ho podkopají. Právě proto, že homosexuální manželství dnes není tou největší hrozbou pro institut manželství, vyvolalo tak hlasitý nesouhlas.

Skutečně nebezpečné trendy jsou skryté a vyvolávají jen malý odpor; některé s nich se rozvinuly dokonce i díky konzervativcům.

Feminismus ve svém nejranějším, ideologicky čistém stupni vyžadoval „rovnost“ a „práva“. Dnes, i když jsou ideologičtí puristé odsunuti na okraj, feminismus se vtírá, lichotí a hledá svoji cestu do středního proudu a konzervativní kultury tím, že si přivlastňuje tradiční morálku včetně samotných femininních „stereotypů“, proti nimž původně vystupoval.

Současná feministická kampaň, například tím, že si přivlastnila mateřství, cynicky a pokrytecky zneužívá tradiční morálku a sentiment neinformovaných konzervativců.

Feministky, jako je Ann Crittendenová se naučily velebit mateřství, což jim umožňuje tvářit se jako oběti a získat sympatie široké veřejnosti a dokonce i konzervativců. Pod praporem mateřství ponechávají feministky patriarchátu jen málo argumentů k obraně.

Feministky ovšem mateřství nehájí, ony jej politizují. „*Feministky si přejí důkladně a úplně zpolitizovat poslední baštu soukromí v naší*

společnosti: rodinu“, píše Wendy McElroyová. „*Chtějí odříznout mateřství od jeho tradičních a pravicových spojitostí a učinit je tématem liberální levice pod heslem „Matky jsou oběti!“*“.

Tento klam je skrytý, avšak reálný. Mateřství už není soukromou záležitostí, ale hlásí se o politickou moc a snaží se tak poštvat represivní státní aparát proti těm, kteří jsou označeni jako utlačovatelé matek.

Feminizace širokého spektra témat, která nemají žádné zřejmé spojení se sexualitou, v současné době kulminuje v to, co jedny noviny nazvaly „radikalizací amerických matek“: Někteří komentátoři poukazují na to, že celá agenda se v USA posouvá k „politice mateřství“.¹⁵

Je to nejen organizace Code Pink, která se postavila proti válce v Iráku; mnohem skrytější cíle mají organizace Million Mom March (kriminalizující držení střelné zbraně) a úplně nedávno militantní organizace Moms Rising – to jsou všechno variace na stejné téma.

Tyto ženy vyzdvihující význam rodiny si přejí využít to, co Naomi Wolfová nazývá „rozhněvanou otevřeností“ matek jen proto, aby mohly dělat „tvrdou politiku“, jak říká McElroyová.

Mnozí jsou podloudně vmanipulovány do přesvědčení, že feministky se staly bojovnicemi za tradiční mateřství a rodinu, zatímco jejich skutečný program je učinit ženy závislé na státu.

Crittendenová neobviňuje feminismus, nýbrž kapitalismus, a požaduje, aby vláda ocenila mateřství i z ekonomického hlediska tak, aby ženy nebyly závislé na svých manželech.¹⁶

Tento trik má úspěch, protože mateřství je a vždy bylo jednoduchý prostředek k dosažení výhod. Kniha Crittendenové z roku 2002 s názvem *Cena mateřství: Proč je nejdůležitější práce na světě nejméně hodnocena* je sama o sobě eskamotérským kouskem.

Pokud někdo snižoval hodnotu mateřství, byly to samozřejmě feministky. Suzan Douglasová a Meredith Michaelsová doložily vlastním knižním titulem přesně opačný postoj: *Mateřský mýtus: Idealizace mateřství a jak jí bylo oslabeno postavení žen*.

I když zastávají protichůdná stanoviska, tyto autorky sdílejí společné přesvědčení, že matky jsou *čímsi* utiskované. Oba knižní tituly výstižně dokazují feministické odhodlání klasifikovat vše, co se vztahuje specificky k ženám, jako „útlak“ a osvětluje feministické stížnosti jako strategii k dosažení toho, co samy nazývají „zmocnit se všeho“ bez ohledu na vnitřní konzistenci požadavků nebo jejich logiku.

To ukazuje na významný ras, který feminismus sdílí se všemi radikálními ideologiemi a dotáhl ho mnohem dál: Schopnost rozšiřovat vlastní moc a moc státu tím, že vytvoří problémy, na které si pak stěžuje. „*Matky nemají ve společnosti dostatečný respekt*“, parafrázuje McElroyová Crittendenovou, „*jako kdyby za to mohl feminismus*“.

Tento přístup je účinný, neboť politizuje soukromé a cynicky zneužívá přirozenou sympatii společnosti vůči ženám. Výkřiky liberálního feminismu ze starších „bitev“, protestující proti tradičním genderovým rolím nebo prosazující rovné platy, uvolnily místo „feminismu oběti“, který tvrdí, že ženy jsou oběťmi již z podstaty.

Posun byl skoro neregistrovatelný, ale zásadní, neboť postavení oběti spíše vydírá okolí, než aby se vzdalo tradiční ženské slabosti, kterou vždy byly a jsou požadavky na privilegia: mateřství, děti, domov a rodinný život, sex.

Feministky je přeměnily v požadavky na státní intervenci tím, že se definují jako oběti nikoli neosobní „společnosti“, nýbrž oběti nově objevených či redefinovaných „zločinů“ v jejichž rámci mohou být oběťmi jen ženy a jen muži mohou být pachatelé: znásilnění, sexuální obtěžování, domácí násilí, zneužití dětí, neplacení výživného (plus menší, vágnější přečiny, jako je „agresivní jízda autem“).

Tyto nové trestné činy politizují přesně ty oblasti života, které se obvykle snažíme ochránit před politikou a před soupeřením o mocenské postavení: domov, rodinu, děti – a justiční trestní systém.

Mají úspěch, protože využívají přirozeného přání mužů a žen chránit ženy a zaopatřovat je. (Ale i homosexuálové se toho účastní – řídí se feministickými směrnicemi a požadují zavedení zákonů o „zločinech nenávisti“ (hate crimes), které by podobně politizovaly justiční trestní systém.)

To všechno vzbuzuje u žen strach. Ironicky jsou to také podněty pro mužskou rytířskou – zachránit pannu v těžké situaci, projevit mužství (což je stále se objevující téma v konzervativní literatuře) vytvářením příležitostí pro souboje s jinými muži. Avšak na rozdíl od tradiční rytířskosti a v kontrastu k ní tato nová rytířskost nevychází z osobní povinnosti a nevyžaduje žádný risk, odvahu nebo sebeobětování.

Rytířskost požadovaná feministkami je byrokratická, vykonávaná úředníky buď s profesionálními, nebo s finančními zájmy. Je to zpolitizované ochránářství, prováděné nikoli jednotlivými muži, nýbrž kádry vybavené státní mocí jako je policie a neuniformovaní funkcionáři z pomocných policejních sborů.

Je to zřejmé z kampaně za „práva obětí“. Začala snahou konzervativců zajistit efektivnější pomoc obětem zločinu, převážně jako reakce na snahy liberálů snižovat tresty. Komise Oběti zločinů ustavená prezidentem R. Reaganem v r. 1982, vedla ke vzniku Odboru pro oběti zločinu na Ministerstvu spravedlnosti Spojených států.

Letný pohled na webovou stránku odhalí, že kampaně se chopily feministky a že většina „zločinů“ byla předefinována ve feministických termínech: „Oběti“ jsou hlavně ženy, „pachatelé“ jsou většinou muži a „zločiny“ mají většinou politický charakter.¹⁷

Politizaci justice lze vidět např. ve změně definice znásilnění a v explozi falešných obvinění ze znásilnění. Právní teoretici jako Catherine Mackinnonová, která se ptá, *„zda souhlas (k souloži) je pojem s vůbec nějakým smyslem“* a která opakovaně uvádí, že všechny heterosexuální soulože jsou vlastně znásilněním, **jsou vysoce vlivnými osobami působícími na právnických školách ve Spojených státech a mají vliv i na vlády jednotlivých států v Kanadě.**

„Každý poctivý a již zkušený vyšetřovatel sexuálních trestných činů nám dosvědčí, že znásilnění je jedním z nejčastěji falešně hlášených trestných činů“, říká Craig Silverman, bývalý prokurátor v Coloradu, známý svým horlivým pronásledováním domnělých pachatelů znásilnění.¹⁸

Sociolog Eugene Kanin z Purdue Univerzity zjistil, že během devítiletého období 41 % případů znásilnění bylo úředně prohlášeno za falešné, „*a to tak, že stěžovatelky nakonec přiznaly, že k žádnému znásilnění nedošlo a že obvinění bylo tedy křivé*“.

Samozřejmě je řada obvinění, která nebyla odvolána, znamená to však, že skutečné procento křivých obvinění bylo téměř jistě vyšší. Sociolog Kanin uzavírá, že „*tato křivá obvinění mají tři hlavní funkce pro stěžovatele: získání alibi, snahu se pomstít a získat soucit a pozornost.*“¹⁹

Centrum přípravy pro vojenskou službu doplňuje další možné motivace: „*Falešná obvinění byla také podána za účelem získat peníze od celebrit, získat výhradní péči o dítě v rozvodových případech a dokonce vyhnout se vojenskému nasazení v oblastech, kde se válčí*“.²⁰

Téměř denně jsme svědky toho, jak jsou muži propouštěni z vězení – poté, co tam strávili desítky let – , neboť testování DNA ukázalo, že byli usvědčeni neoprávněně. A to jsou ti šťastnější. I když testy DNA odstranily některá možná pochybení, korupce v tzv. rape industry (výdělečný průmysl, postavený na trestném činu znásilnění) je tak systematická, že – jak ukazuje případ z posledního roku na Duke University, nezpochybnitelné důkazy o nevině nejsou žádnou překážkou ke stíhání a usvědčení.

Existují důkazy, že feministické techničky ve forenzních laboratořích falzifikují lékařské nálezy, aby bylo možné obvinít muže, o nichž vědí, že jsou nevinní.²¹ Přesto neproběhlo žádné systematické vyšetřování ani médií, ani aktivisty za občanskou svobodu s cílem zjistit, proč je tak mnoho nevinných občanů pravidelně uvězněno na základě zfalšovaných obvinění a důkazů.

Snaha o zproštění viny hráčů lakrosu z Duke z jasně vykonstruovaných obvinění vyústila v několik pokusů určit, jak rozšířená je tato podvodná spravedlnost vůči těm, kteří nejsou bohatí nebo kteří neměli štěstí, aby na sebe soustředili pozornost médií.²²

I konzervativní kritici se úzkostlivě vyhnuli tomu, aby přiznali roli feminismu v obviněních na Duke Univerzitě. Místo toho se soustředili na rasový problém, který byl v daném případě okrajový, avšak mnohem bezpečnější jako cíl ke kritice.

Je jen málo důkazů, že by byli běloši systematicky uvězněni na základě křivých nařčení obvinění z nespáchaných zločinů na černoších. To je však přesně to, co se děje mužům, jak bílým, tak černým, obviněným z nějakého druhu „genderového“ trestného činu, které jsou feministkami překlasifikovány do politické agendy.

Útlak a superiorita

„Mocenské postavení je alfou a omegou současného komunismu“, napsal Milovan Djilas během represí v roce 1950. „Ideje, filozofické principy a morální ohledy ... – to vše lze změnit a obětovat. Avšak nikoliv moc.“²³

Něco podobného lze říci o dnešním feminismu, ideologii, která nemá pevné principy, zato je obdařena schopností rozvíjet nekonečné diskuse o své „skutečné povaze“. Někdy jsou všechny genderové rozdíly sociálními konstrukcemi; jindy se dozvídáme, že ženy mají zvláštní „potřeby“.

Ženy jsou prý genderovými rolemi utlačovány, ale stejné role jim umožňují činit si nárok na morální nadřazenost, podle níž jsou ženy více „pečující“ a více „soucítící“. Muži a ženy musí soutěžit za úplně stejných podmínek s výjimkou případů, v nichž je třeba muže vyloučit, aby ženy mohly vyhrát.

Otcové se mají na péči o děti podílet stejně, ale svěřením dítěte do péče (které je provázeno mocenským postavením a penězi) musí vždy směřovat k matkám.

Alison Jaggarová, autorka knihy *Život s protiklady* bez uzardění tvrdí, že feministky mají trvat na tom, aby to měly obojí. *„Feministky by měly obejmout oba póly tohoto dilematu“,* píše. *„Měly by užívat rétoriku o rovnosti v situacích, které škodí jejich zájmům, ať už je*

s nimi nakládáno buď jinak, nebo stejně jako s muži,“²⁴ Její slova odhalují mnohé.

Tato „rétorika o rovnosti“ je ale opravdu jen tím, za co se prohlašuje: rétorikou. Podobně jako v dětské říkance Humpty Dumpty^{x/} mění slova jako „rovnost“ svůj význam podle toho, jak se to právě hodí. Pouze „zájem“ přetrvává.

Jaggarová přiznává, že feminismus se nevyvíjí z jiného principu, než než je princip moci: Nejde o to, posílit postavení žen, ale těch, kteří tvrdí, že mluví ve jménu většiny. Prasklo to s módním eufemismem, který měl zakrýt podstatu věci: „empowerment“ (posílení).

Posun od liberálních požadavků na „rovnost pohlaví“ k nárokům na pozitivně nadřazenou politiku, charakterizovanou větší „péčí“ „vnímavostí“, než je v tradiční mužské mocenské politice, měl dalekosáhlý dopad.

Co mohlo vypadat jako rozumný kompromis tradičních mužských a ženských rolí, bylo ve skutečnosti jen malou obětí ideologické čistotě výměnou za více moci.

Politická teoretička Kathy Fergusonová předvídá svět, v němž bude dosavadní muži ovládaná politika nahrazena femininní politikou posilování postavení žen. Představitelé mužské moci budou nahrazeni

quasi-platonskými ženskými „pečovatelkami“, jejichž nárok na vedoucí postavení bude dán jejich soucitem s ostatními.

Zbývá jen vyřešit, kdo bude v této feministické utopii pečovat o potřeby těchto svatých duší. „Pro feministickou komunitu pak lze platónskou otázku „Kdo bude hlídat strážce?“ parafrázovat na „Kdo bude pečovat o pečovatele?““²⁵

x/ Postava v anglické dětské říkance, která spadla se zdi, rozbila se a již se nedala spravit (pan Vajíčko). Přeneseně něco nenapravitelně rozbitého.

Profesorka Fergusonová by byla méně vizionářská, ale důvtipnější, kdyby se ptala „Kdo bude hlídat pečovatele?“ Její sen o vládě syndikátu pečovatelek se totiž stal realitou a pečovatelky se chovají jako smyslů zbavené.

„Pečovatelky rutinně podávají opuštěným dětem nadměrné dávky léků,“ hlásá titulek na titulní straně v *Los Angeles Times*. Děti jsou pod státní ochranou v kalifornských skupinových útulcích a dětských domovech krmeny silnými psychiatrickými léky, aby zůstaly poslušné a tvárné vůči svým přepracovaným pečovatelkám.“²⁶

To vše ukazuje na feminismus, nejvíce institucionalizovaný a destruktivní: Nejde o eliminaci genderových rolí, což feminismus nikdy neudělal a nikdy udělat nemůže, nýbrž o politizování ženství. Feministické elity se chopily tradičních mužských povolání, ale

mnohem více žen pracuje ve funkcích, rozšiřujících jejich domácí role, které jim lépe vyhovují.

Místo toho, aby se staraly o vlastní děti v rodině, začaly ženy pracovat v nových profesích, kde se starají o děti jiných lidí, ve veřejné ekonomice: školkách, předškolních výchovách a „sociálních službách“. Výchova dětí se tak přesunula ze soukromě-rodinného prostředí do veřejně komunální a zdanitelné oblasti; rozšiřuje se tak daňová základna a s ní velikost a moc státu, což ve svém důsledku snižuje příjmy mužů.

Politická třída placená z těchto daní se záhy chopila moci v těchto byrokraciích veřejného vzdělání a sociálních služeb, kde dohlíží na jiné ženy starající se o děti dalších lidí, což dále rozšiřuje vliv státu v oblastech, které dříve patřily do soukromého života.

Tento trend, založený na snu o veřejné sféře, která je díky feminismu starostlivější, je nejen naivní, ale i nebezpečně utopický. Jak totiž feministky správně zdůrazňují, ženské role byly tradičně v soukromé sféře.

Zpolitizování ženství tak znamenalo zpolitizování a zbyrokratizování soukromého života. „Totalitní“ potenciál, postřehnutý Borkem a jinými autory, je tak uváděn do praxe způsobem, který byl obtížné zachytit i pro ně.

Nebezpečí termínu „zpolitizování ženství“ spočívá v tom, že jeho častým používáním, se staneme imunní vůči rozpoznání jeho podstaty. Hlavním rysem totality je byrokratická diktatura, vyprodukovaná například marxismem-leninismem.

Spory o rovných platech a pozitivní diskriminaci pouze odváděly pozornost od masivního feministického vpádu do skryté říše byrokracie. Tam se feminismus nesetkal s žádnou opozicí, dokonce nevzbudil žádnou pozornost. Levice obecně a feminismus především (jako v Djilasově „nové třídě“ aparátčnicků) dnes nebudují tyranii, ale byrokratickou tyranii. Tyranii, kterou žádný jedinec nikdy vědomě neplánoval a ani nemůže zastavit.

Feminismus soustředil své mocenské kalkulace do nejsoukromějších oblastí života, aniž by otupil ostří své mocenské politiky. Rodinný život podřídil rostoucí politické a byrokratické kontrole. Narušil strukturu rodiny pomocí dvou souběžných procesů, jejichž přímé spojení s feminismem je jen stěží postřehnutelné: oslabení rodičů a zpolitizování dětí.

Nejnápadnější příklad, na který upozorňuje Bork a jiní autoři – a kde, opět, nestály v cestě žádné překážky – je v politice školství. Veřejné školy byly triumfem socialismu a postupného přebírání rodičovských rolí státem v rámci liberálních demokracií.

Ideologické základy veřejného vzdělání ve snižování rodičovské autority a v jejím přesunu směrem ke státu jsou popsány slovy politicky orientovaného vědce:

„Dáváme dětem ve jménu spravedlnosti možnost volby, jak řídit vlastní život, sestavit vlastní žebříček hodnot, vybrat si a vykonávat povolání, vytvořit nové tradice, jiné než ty, které vyznávaly jejich rodiče. Protože to ale dítě samo nedokáže a jeho rodiče mohou nesouhlasit, musí takové možnosti pro dítě zajistit stát. Stát se musí postarat o to, aby děti byly vedeni k maximální samostatnosti.“²⁷

Veřejnost si neuvědomovala a neuvědomuje (a dokonce ani odborníci obhajující soukromé školy a domácí vyučování), že školy byly prvním triumfem nikoli sociálního státu, ale *matriarchátu* sociálního státu.

S tímto matriarchátem je spojená ještě další byrokracie, silnější a autoritativnější, protože vznikla v rizikových, nízkopříjmových vrstvách a střední třída o ní dlouho mnoho nevěděla: Masivní a stále se rozšiřující podsvětí byrokracie „sociálních služeb.“

Je ironií, že dva levicoví autoři zpozorovali nebezpečí rychleji než většina konzervativců. Dokonce přijali Djilasovu terminologii, když popsali „*novou třídu profesionálů – sociálních pracovníků, terapeutů,*

zajišťovatelů náhradní péče, právníků opatrovnických soudů – kteří mají právně zaručený zájem v přebírání rodičovských funkcí.“

„Jsou-li děti našimi klienty, pak se jejich rodiče mohou snadno stát našimi protivníky“, píše Sylvia Ann Hewlettová a Cornel Westová, „lidmi, kteří jsou hrozbou, že nám vezmou práci.“²⁸ Hewlettová a Westová nám zapoměly říct, že tato nová třída je motivována – kromě vlastních zájmů a možnostech byrokratické nadřazenosti – hlavně feministickou ideologií.

Toto byrokratické podsvětí odvozuje svoji moc téměř výhradně z existence dětí. Je to svět sociální práce, dětské psychologie, dětského a rodinného poradenství, péče o děti, ochrany dětí, orgány pro vymáhání výživného a opatrovnické soudy.^{x/}

Tento svět je ovládán převážně feministickou ideologií. Není to vždy zřejmé, neboť ne všechny zastánkyně matriarchátu studují na Vassarově universitě, a libují si v nudných detabách na svobodárnách o tom, zda feministky mohou užívat rtěnku.

Co feminismu postrádá v ideologické čistotě, dohání v oblasti donucování. Její výkonní pracovníci jsou funkcionáři ne nepodobní policii, mají svoji agendu a více než o ideologickou konzistenci jim jde o politickou moc.

Tyto feministky stvořily a kontrolují rozsáhlý a neproniknutelný průmysl sociálních služeb. Většina novinářů a badatelů jej pokládá za příliš temný na to, aby jej blíže zkoumali. Feministky ovládají federální rozpočet Odboru pro děti a rodiny ve výši 47 miliard dolarů, který je ovšem jen částí gargantuovského rozpočtu Ministerstva zdravotnictví a sociální péče ve výši 700 miliard dolarů. Obě instituce jsou příjemci 200miliardového grantového programu („většího než dostávají všechny ostatní federální agentury dohromady“, jak uvádí státní agentura HHS) pro úřady místních „služeb pro občany“ nebo „sociálních služeb“.

Jde zřejmě o největší administrativní aparát, který byl kdy realizován v západním světě, zasahující prakticky do každé domácnosti v zemi.^{xx/} Feministky stvořily a ovládají „oddělení rodinného práva“ asociací advokátů a opatrovnických soudů stejně jako školení policejních odborů. Řídí tyto instituce podle svých představ.

Dominují v průmyslu forenzní psychoterapie s těsnými vazbami na agentury soudní sociální práce a na veřejné školy. V žádném případě nejsou všechny doktrinářskými a nadšenými stoupenkyněmi knih jako *The Feminine Mystique* nebo *The Female Eunuch*.

x/ V originále juvenile and family courts.

xx/ V ČR je v rozpočtu vymezeno na sociální výdaje...

Když ale dojde na lámání chleba, vědí, že jejich síla je v tom, že jsou ženami. A děti nejsilnějším zdrojem jejich moci.

Rostoucí politickou moc tohoto byrokratického podsvětí je dnes možné vidět také v nástupu neuniformovaných feministických policejních jednotek: obávané, státem placené „Child Protective Services“, které jen zřídka vidí dítě, které není zneužíváno.

Během 80. a 90. let minulého století zasáhla Ameriku a jiné země hysterie zneužívání dětí, která vyústila v devastaci rodin, ohavnou nespravedlnost a zničení mnoha životů. Rodiče byli nespravedlivě oddělování od svých dětí a vězněni. Ústavní pojistky ochrany osobnosti se „vypnuly“ a média a občanští aktivisté na to nereagovali a raději se dívali jinam.²⁹

Feministické prokurátorky, jako je Nancy Lambová v Severní Karolíně, vznesly veřejná obvinění proti rodičům, které nakonec uvěznily, i když věděly, že rodiče jsou nevinní.

„Tisk byl ochromen Lambovou“, píše William Anderson, „jejíma blýskavýma očima a krátce zastřiženými vlasy. Lambová mluví „za děti“, jak vidíte, a tisk ji zbožňoval. Tisk vůbec nezajímalo, že vnášela absurdní požadavky a zruinovat životy sedmi lidí i přes všechny jasné důkazy, že jsou nevinní.“

Podobně jako vlna falešných obvinění ze znásilnění dosáhlo zpolitizované téma zneužívání dětí svého vrcholu za Clintonovy administrativy.

„Od neslavné žaloby Janet Renové na Granta Snowdena na Floridě, případu McMartina v Los Angeles, kauze Wenatchee ve Washingtonu, a případu Edenton,“, píše Anderson, „vede linie, kterou nelze nazvat jinak než honem na čarodějnice. Sociální pracovníce týrali děti tak dlouho, dokud nevyprávěly o zvrhlostech – poté, co předtím popřely, že se takové věci staly.“³⁰

Během let Clintonovy vlády se ochrana dětí stala záminkou k vojenské operaci, když hlavní prokurátorka Renová zneužila nepodloženou šuškanou o zneužívání dětí, aby ospravedlnila násilný ozbrojený útok proti americkým občanům ve Waco v Texasu, což vedlo ke smrti 24 dětí, které měly být zachráněny.

K militarizaci ochrany dětí došlo nedávno při největším policejním zátahem na děti v americké historii. Akce proběhla v Texasu, kdy policie odebrala polygammím matkám fundamentalistické sekty Ježíše Krista svatých posledních dní téměř 500 dětí, bez sebemenšího důkazu o zneužívání.

„Noční nájezd s tanky, účast policejních jednotek určených k potlačování pouličních nepokojů, týmy SWAT, odstřelovači a auta

plná texaských rangerů a zástupců šerifa – to vše je nová tvář státní ochrany dětí“, píše právník Gregory Hession v článku „Sociální pracovníci s podporou automatických zbraní.“

Role feministické ideologie zůstala v této kauze médií nepovšimnuta, naplno se však projevila ve stanovisku mluvčí státní agentury. Ta zdůvodnila odnětí dětí *„postojem, zjištěným dokonce i u mladých dívek, které nezávisle na věku vypovídaly, že se provdají, a že je pro ně to největší požehnání, které mohou mít, když budou mít děti.“* Jak komentuje Hession, respekt vůči mateřství je trestán jako „zneužití dívek“³¹

Hon na čarodějnice, který byl rozpoután mezi dospělými „terapií vybavených vzpomínek“, je další feministickou inovací, v rámci které se vyrábějí divoké příběhy sexuálních prohřešků z dětství na základě psychologické teorie.

V knize *Victims of Memory* popisuje Mark Pendergrast, jak vedl podvod s vybavenými vzpomínkami k rozpadu rodin, jak zničil životy a poslal nevinné rodiče do vězení. Cena, kterou Pendergrast zaplatil za možnost publikace, ale byla ta, že ustoupil nátlaku a v defenzivě a v protikladu ke svým vlastním důkazům uvedl, že tato terapie nebyla vyvolána feminismem.³²

Genderová politika a sociální stát

I když se nyní představitelé orgánů Zneužívání dětí zaměřují na rodiny ze střední třídy (neboť představují zlatý důl) byrokratická ochrana dětí má svůj původ v sociálním státě. A skutečně — první institucí genderové politiky byl sociální stát.

Sociální stát byl tradičně považován za mezník triumfu třídní politiky v rámci liberálních demokracií – byl úspěchem „sociální demokracie“, která vyrostla a přežila dokonce i v zemích jako jsou Spojené státy, které se těmto termínům vyhýbají.

Přesto je však z dnešní perspektivy sociální stát první salvou genderové politiky, první sociální experiment od doby, kdy feministky dostaly volební právo.³³

Expanze sociálního státu nebyla zdůvodňována jen pomocí chudým, ale specificky pomocí chudým *dětem*. Děti tak byly postupně oddělovány od rodičů, ačkoli v praxi se spíše identifikovaly s matkami, které prohlašovaly, že jsou jejich ochránkyněmi, ve vzrůstajícím počtu matkami samoživitelkami.

Rozšiřování počtu azylových domovů pro matky samoživitelky bylo živnou půdou pro feministické výkřiky o „feminizaci chudoby“. Podpora chudých se tak přesunula na podporu feministek.³⁴

Feminizace chudoby však byla podvodem hned z počátku – šlo o ideologii, nikoli objektivní sociální jev. Je to jen další případ, kdy si ideologie vytváří téma, na které pak soustředí své stížnosti.

Prvotní důvod zásahů sociálního státu byla pomoc rodinám mužů, kteří přišli o výdělek během ekonomických krizí nebo kteří zahynuli ve válce. Sociální stát se tak rychle stal zřizovatelem azylových domů pro matky samoživitelky a pro děti bez otce. Tím rozšířil právě ten problém, o kterém tvrdil, že jeho dopady mírní.

Aby architekti sociálního státu nějak vysvětlili tento kouzelnický kousek, potřebovali důvod – a nakonec ho našli. Je to jeden z nejúčinnějších a nejdestruktivnějších klamů, kterým byla zmanipulována důvěřivá veřejnost, která to původně myslela dobře. Klam, který přímo nebo nepřímo ospravedlňoval exponenciální expanzi nejen sociálního státu, ale i rozsah a moc vlády v mnoha jiných oblastech. Jde o podvodné tvrzení, že vláda musí podporovat velké množství žen a dětí, které muži a otcové opustili.³⁵

Náhlým převrácením (podobným, jaké dělali sovětští stalinisté) postavy jednající racionálně byli sociálním státem původně hrdinové degradováni na bídáky a lumpy. Ti samí pracovití muži, kteří pokládaly své životy v imperialistických válkách nebo byli oběťmi bezohledného kapitalismu, údajně začali náhle hanebně prchat před povinnostmi k dětem, které zplodili.

Destruktivní síla tohoto omylu je nezměrná. Přijměte ho máte nevyvratitelný důvod k rozšíření výdajů na sociální stát a na úřady vynucující právo. Ženy a děti jsou opouštěny nezodpovědnými muži: který politik si může dovolit vzdorovat takové výzvě?

Pravda je ale jinde. Neexistuje jediný důkaz, že by byla současná krize dětí bez otců způsobena primárně tím, že otcové zavrhnou své děti.³⁶ Je už zcela jasné, že byl tento mýtus šířen feministickou politikou a programy.

Matky samoživitelky nebyly vrženy do chudoby muži, kteří je opustili; samy si tento životní styl zvolily, protože nabízel přesně tu genderovou svobodu, po které volali feministky, bez ohledu na následky pro své děti.

Svobodné matky jsou nejmocnějším a současně i nejdestruktivnějším „úspěchem“ feminismu a před „správným“ publikem se k tomu feministky nejen přiznávají, ale i chlubí.

Svobodné matky z vlastní vůle (Single Mothers By Choice) se touto volbou organizovaně chlubí a kdybychom se jich vyptávali, budou tvrdit, že to je přesně to, čím jsou.

Když přijde řeč na sociální dávky, feministky se o překot hlásí jako zastánkyně práv dětí. Pak už je zřejmé, že za řečnickými exhibicemi je něco jiného než kompenzace toho, že je a jejich děti stáhli muži do chudoby.

Stejně feministické intelektuálky, které popularizovaly termín „feminizace chudoby“, přiznaly, že „*Nezávislost, i když ve stísněném a nuzném šatě sociálních dávek*“, jak píše Barbara Ehrenreichová a její kolegyně, „*stále nabízí více genderové svobody než bohatství získané sňatkem a závislostí na jednom muži.*“³⁷

Mýtus o otcích, opouštějících své děti, umožnil spuštění masivního rozšiřování státní moci emocionálním vydíráním. Byla vyhlášena byrokratická válka proti těm, kteří jsou hlavním nepřítelem feministek, tj. ztělesněním nenáviděného „patriarchátu“: otcům.

Pokud byla hlavním motorem pro vytváření azylových domů pro osamělé matky dobročinnost, vzniku mýtu opuštění dětí otci bylo pouze mlčky přihlíženo. Každý věděl, že sociální stát dotoval a rozšiřoval domovy pro osamělé matky a nikdo se nezabýval tím, komu se má připsat vina až do chvíle, než se peníze staly předmětem sporu.

Většina matek „na podpoře“, které rodily děti bez otce, nebyla nikdy provdána, takže nebyla žádná dosvědčující dokumentace o tom, kdo

rozbíjel „rodinu“, která v nenarušené podobě existovala čím dál tím v menší míře.

Když se tento fenomén rozšířil do střední třídy (dnes je to oblast, kde nejrychleji přibývá nemanželských dětí), hnacím motorem pro domy pro svobodné matky nebyla ani tolik dobročinnost jako rozvodovost.

Skryté se stalo zjevným: Začal otevřený útok na dvě těsně propojené role, které se už vytratily ze společenské vrstvy lidí na sociální podpoře, ale které stále kvetly ve střední třídě: otcovství a manželství.

Nový matriarchát

Matriarchální logika sociálního státu se plně projevila neúprosným vpádem do střední třídy. Dosáhla toho nejlstivější a nejmocnější zbraní generové války. Jde o tutéž zbraň, která přinesla obrovské problémy spodním vrstvám společnosti (závislým na sociální podpoře státu, jehož moc se tak rozrostla): rozvod.

Rozvodovost nebyla nikdy podrobena politické analýze. Obecně není vnímána jako politická záležitost nebo jako genderové bojiště, ani jí nebyla věnována velká publicita (zejména proto, že vítězství bylo dosaženo bez jakéhokoli odporu). Rozvod se stal v arzenálu genderových válečníků nejničivější zbraní, protože vnesl genderovou válku do každé domácnosti v západním světě. To, čemu se média nejapně vysmívají jako zábavné „válce pohlaví“, je ve skutečnosti

smrtící politický *aparát*, jehož důsledkem jsou nenávisť, chudoba, násilí a věznění.

Konzervativci vůbec nepochopili, o co v rozvodové revoluci šlo. Lomí rukama nad vysokou rozvodovostí, ale současně odmítají analyzovat její politické příčiny.

Maggie Gallagherová jednou vysvětlila toto ticho jako „politickou zbabělost“: *„Odmítat manželství homosexuálů nebo přítomnost homosexuálů v armádě je pro republikány snadné, šťavnaté a nerizikové téma“*, stěžovala si. *„Rozvody rozhodně nejsou na pořadu dne a je třeba, aby to tak za každou cenu zůstalo.“*

První drtivý útok na manželství nepřišel od homosexuálů, ale od feministek. Michael McManus z organizace Marriage Savers píše, že *„...rozvod je pro manželství mnohem bolestivější úder než požadavky homosexuálů.“*

Žádný americký politik na národní nebo federální úrovni nikdy nekritizoval nedobrovolný rozvod. *„Demokraté nechtějí rozhněvat své četné přízravnice mezi ženami, které považují snadný rozvod za svou těžce vydobytou svobodu a výsadu,“* píše Barbara Dafoe Whiteheadová. *„Republikáni si nechtějí odcizit své významnější postavené voličstvo ani své libertariánské křídlo, obě tyto skupiny spíše preferují snadný rozvod.“*³⁸

Ve své slavné kritice svobodného rodičovství viceprezident Dan Quayle pečlivě volil slova: „*Nemluvím nyní o situacích, ve kterých figuruje rozvod.*“³⁹

Výjimka potvrzuje pravidlo. Když papež Jan Pavel II. vystoupil v lednu 2002 proti rozvodům, byl napadán politiky jak zprava, tak i zleva.⁴⁰ Když už konzervativci k tématu rozvodů zaujali nějaké stanovisko, pak spíše papouškovali feministickou linii, podle níž jsou původci rozvodů nevěrní muži, kteří tím způsobují problémy „ženám a dětem.“

Feministky rozeznaly politickou sílu rozvodu mnohem dřív. Již v době americké revoluce byl rozvod chápán jako jeden z pilířů ženského vzdoru: „*Vztah rozvodu a svobody žen společně s výsadami, kterých bylo dosaženo v těchto ranných dnech, zůstal trvalým a podstatným rysem rozvodovosti v Americe*“, píše Whiteheadová. „*V 19. století se míra rozvodovosti stávala stále důležitějším měřítkem politické svobody žen a současně i projevem ženské iniciativy a nezávislosti.*“⁴¹

Bylo to ale až ve 20. století, kdy se feministky spojily s forenzními právníky a dalšími podnikateli v oblasti práva, aby uzákonily „rozvod bez viny“. Tento krok pak skrytě, ale razantně, nevedl k ničemu menšímu než ke „zrušení manželství“ jako legálně vynutitelné smlouvě, píše Maggie Gallagherová.

Národní asociace ženských právníků (NAWL) tvrdí, že se zasloužila o prosazení rozvodu bez viny již v roce 1943, což popisuje jako „největší projekt NAWL, který byl kdy realizován.“ V roce 1977 se ideál rozvodu bez viny stal určujícím principem pro reformu rozvodových zákonů ve většině států.⁴²

Rozvod je dnes tou nejokázalejší oslavou femininní moci. „*Přesně to, kvůli čemu si jiní rvou vlasy, je to, na co jsem velmi hrdá*“, říká Germaine Greerová.⁴³

Navzdory obecnému povědomí drtivou většinu žádostí o rozvod podávají ženy. Jen v málo žádostech jsou uvedeny důvody rozvodu jako opuštění, nevěra nebo násilí. Stačí mlhavý důvod: „Oba jsme se změnil“, „nerozumíme si“, „nedostatek lásky a uznání.“ To se týká i rozvodů s dětmi.

Rozvodovost ukazuje, že je podvod s opouštěním dětí otci optickým klamem, neboť dnes to nejsou otcové, kteří masově opouštějí svá manželství a své děti. Pohled na naši sociální infrastrukturu ukazuje, že – pod feministickým vlivem – to jsou matky.

Vytvořili jsme celé spektrum mechanismů a institucí, umožňující matkám, aby se zbavily nepohodlných dětí, a to dočasně nebo trvale: „safe havens“ („bezpečná útočiště“) legalizovala opuštění dítěte

matkami; denní jesle a školky mají program vyhovující matkám, nikoli dětem; náhradní péče zbaví problémů osamělé matky, které nemohou poskytnout základní péči a ochranu; tzv. „CHINS“ petice umožňují svobodným matkám předat nezvladatelné adolescenty do péče a výchovy sociálních pracovníků; „SIDS“ a v některých zemích infantiální zákony dokonce učinily vraždu dětí pololegální. A pak zde samozřejmě máme ještě potraty.

Když si uvědomíme jak bují instituce, které za normálních okolností s rozvodem nic společného, ale jejich cílem je usnadnit rodičům obecně a matkám zvláště péči a výchovu dětí (veřejné školy, organizované aktivity po školním vyučování, convenience^{x/} a fast food, psychotropní léky ke zklidnění chlapců s poruchami chování) pak najednou uvidíme, jak masivně naše společnost a ekonomika po celá desetiletí cíleně směřovala k přípravě rozvodů, usnadnění mateřství neprovdaným ženám, umenšení role otce a obecnému snižování významu obou rodičů a rodin, jako by to bylo něco nadbytečného.⁴⁵

x/ Konzervovaná, zmražená, dehydratovaná nebo jinak upravená potravina, kterou lze rychle upravit k jídlu.

Rozvod a manželství jedinců stejného pohlaví

Rozvody také ukazují, jak se genderový radikalismus převtěluje do nových forem. Nevyhnutelně měl za následek manželství jedinců stejného pohlaví. Tento problém by dnes neexistoval, kdyby manželství již dávno nebylo znehodnoceno rozvodovostí.

„Kritici nepochopili podstatu věci, když se bránili požadavkům homosexuálů na manželství na základě představy, že se tím otřese tradiční pojetí manželství“ píše Bryce Christensen. „Tradiční manželství se už otřásl, a právě na to homosexuálové spoléhají.“⁴⁶

Homosexuální aktivisté hovoří o tom, že touha uzavírat manželství má být důkazem toho, že jejich životní styl není vrozeně promiskuitní. Současně ale přiznávají, že jejich nároky vznikly na základě promiskuity v moderních manželstvích.

Stephanie Goontzová poznamenává, že pro homosexuály je manželství přitažlivé jen ve formě jeho znehodnocení heterosexuální rozvodovostí: *„Gayové a lesbičky si povšimli, že nový trend v heterosexuální společnosti přinesl normy, které vyhovují i jim.“⁴⁷*

Manželství osob stejného pohlaví je tedy pouhým vedlejším efektem rozšiřujícího se politizování soukromého a sexuálního života.

Rozvodová revoluce přinesla manželství osob stejného pohlaví a stejně pod vlivem průmyslu se zneužívání dětí vedla k rodičovství osob stejného pohlaví.

Většina kritiků homosexuálního rodičovství se soustředila na terapeutickou otázku, zda je pro vývoj dětí výchova párem stejného pohlaví vhodná.⁴⁸ Jen málo z nich se zamyslelo nad závažnější

politickou otázkou, tedy tím, odkud homosexuální partneři získávají děti.

Diskuse o tomto tématu nevyžaduje ezoterické teorie o dětském vývoji nebo psychologický žargon akademických „expertů“. Brzy to zjistí každý rodič, který se dostane do spárů úřadu Child Protective Services (v ČR Odbor sociálně právní ochrany dětí).

Odpovědí je, že homosexuálové dostávají do péče děti jiných lidí a rozhodnutí o tom činí tytéž soudy a tatáž byrokracie sociálních služeb, které jsou řízeny jejich feministickými spojenci.

Zatímco se diskutuje o dárcovství spermatu a náhradních matkách, většina dětí, žádaná homosexuálními rodiči, jsou ty, jejichž citové vztahy k jednomu nebo oběma biologickým rodičům byly zpřetrhány. Nejčastěji se tak stalo v důsledku rozvodu.⁴⁹

Nabízí se otázka, zda původní rodič nebo rodiče vůbec kdy s předáním dítěte souhlasil(i) nebo zda opravdu provedli něco, co by zdůvodnilo odejmutí jejich dětí.

Současný zákon, podle kterého se realizují rozvody a svěřením dítěte do výchovy, ponechává tuto otázku nezodpovězenou. Ohromný nárůst náhradní péče a předpokládaná, ale neprověřená potřeba nalézt nové domovy pro údajně zneužívané děti, jsou podle všeho tím

nejpádňějším argumentem ve prospěch homosexuálních manželství a homosexuálního rodičovství.⁵⁰ Politika rozvodů a zneužívání dětí však ukazuje, že tento předpoklad nemusí být nutně platný.

Epidemie tzv. zneužívání dětí vyprodukovaná vládou a rozkvět aktivit kolem náhradní péče, které jsou jí živeny, umožnil úřadům ovládat to, co je vlastně obchodem s dětmi.

Hlavní porota v San Diegu hovoří o „že komunita a dokonce i část ministerstva (zdravotnictví a sociální péče) přijala názor, že je ministerstvo agenturou zprostředkující dodávky dětí.“⁵¹

Zahrnutím sňatků osob stejného pohlaví a adopci do této politické dynamiky dostaneme zvýšenou poptávku po dětech. Tím se vytváří tlak na úřady sociálních služeb a biologické rodiče, aby požadované děti „dodaly“.

Určité množství se podaří zajistit díky dárcům spermatu a náhradním matkám, ale většina dětí je pro potřeby homosexuálů je odebrána svým biologickým rodičům pod záminkou rozvodu, zneužívání, nebo jiných důvodů.

Senátorka z Massachusetts Tereza Murrayová uvádí, že 40 % adoptovaných dětí směřuje k homosexuálním a lesbickým dvojicím.

Žádá, abychom měli soucit s „dětmi, které byly zanedbávány, opuštěny či zneužity jejich rodinami“.⁵²

Podvržená obvinění ze zneužívání namířená nejen proti otcům, ale i proti matkám, budí pochybnosti, zda jsou tyto děti opravdu oběťmi vlastních rodičů.

Vše nasvědčuje tomu, že sporné téma rodičovství homosexuálů vyvstalo jako přímý důsledek zapojení vládních úředníků do „byznysu“, jehož kořeny jsou v rozvodovosti a jehož obsahem jsou dodávky dětí jiných lidí.

Osobní a politické

Rozvodové soukolí spojuje osobní a politické tak, jako nic předtím. Osobní rozměr rozvodů přitom zakrývá průraznost jejich politické moci. Rozvodovost přenáší státní moc (včetně trestního aparátu s policií a vězením) přímo do domácností a osobních životů.

„Osobní je politické“ již není pouhým teoretickým heslem, nýbrž kodifikovanou realitou, institucionálně vnucenou, a to tzv. „family“ courts (rodinnými soudy), které se rovnají feministickým tribunálům.

Tyto zbyrokratizované pseudosoudy umožňují zpolitizovaným manželkám, aby zinscenovaly svým manželům trestní postih za osobní chování, aniž by musely obvinít muže z jakéhokoli

žalovatelného trestného činu, kvůli kterému by mohli být souzeni trestním soudem.

Rozvodová mašinerie proto rozšiřuje kádry feministické policie – např. centra služeb pro ochranu dětí, centra proti domácímu násilí, agentury pro vymáhání výživného. Tato policie je takřka bez výjimky zaměřena proti mužům a operuje mimo zákonné procesy ochrany osobnosti.

Aby odůvodnila svůj růst a financování, vládní mašinerie vyprodukovala vlnu hysterie proti mužům a otcům tak pobuřujících a odporných, že nikdo, ani na levici ani na pravici, se neopovazuje pochybovat nebo obhajovat obviněné: z pedofilie, týrání žen, neplacení výživného.

Zatímco patří zákon o rodině jasně do sféry vlivu vlády, je to Kongres, který silně podporuje rozpad rodin agenturami zabývajícími se zneužíváním dětí, domácím násilím a vynucováním výživného.

Kongres tohle všechno schvaluje a téměř jednohlasnou většinou, neboť kongresmani mají strach, že je feministky obviní, že jsou shovívaví k „pedofilům“, „násilníkům“ a otcům „příživníkům“.

Každá z těchto hysterií je úzce propojena se sociální péčí, umocňována stížnostmi feministických sociálních pracovníků, které jsou živы ze státních fondů. Každá s těchto hysterií souvisí s rozvody.

Množství zneužitých dětí je přímo úměrné počtu svobodných matek, které jsou zdrojem toho všeho. Údaje Ministerstva zdravotnictví a sociální péče (Department of Health and Human Services, HHS) ukazují, že děti jsou v domácnostech neprovdaných matek vystaveny mnohem vyššímu riziku fyzického násilí a sexuálního obtěžování než děti, které žijí s oběma rodiči.⁵³

Z jedné britské studie vyplývá, že u dítěte žijícího se svobodnou matkou je pravděpodobnost zneužití 33krát vyšší než v úplných rodinách.⁵⁴

Hlavní obranou před zneužíváním dětí je tedy právě ten, před kým feministické organizace varují: otec. „*Přítomnost otce ... znamená pro dítě menší riziko sexuálního zneužití*“, uzavírá defenzivně jedna ze studií. „*Ochranný vliv otcovy přítomnosti ve většině domácností je dostatečně silný, aby bohatě převážil riziko způsobené několika pachately*“.⁵⁵

Ve skutečnosti je riziko otce-násilníka minimální, je spolehlivě prokázáno, že nikoli u ženatých otců, nýbrž u svobodných matek je mnohem pravděpodobnější, že zraní nebo usmrtí své děti.⁵⁶

Sexuálnímu zneužití, ke kterému dochází mnohem méně často než k závažnému psychickému násilí, je pácháno většinou přáteli matky, nebo nevlastními otci. Vládní statistika je ale často zahrnuje do kolonky „otcové“, aby zastřela fakt, že biologičtí otcové jsou v roli tak zvaných pachatelů nejméně pravděpodobní.⁵⁷ Dokumenty PBS z roku 2005 bez důkazu prohlašují, že „Děti jsou nejčastěji ohroženy otci“.

Pracovnice feministické agentury ochrany dětí používají tuto propagandu jako politiku. Velká porota v San Diegu konstatovala, že křivá obvinění během rozvodových řízení jsou nejen tolerována, ale dokonce provokována.

*„Systém je nakloněn rodičům, kteří vznesou takovou stížnost“, stojí ve zprávě velké poroty „trestní oznámení jsou často až neuvěřitelná a mají za cíl zneklidnit příslušné autority ve věci ochrany dítěte“.*⁵⁸

Jen málokdy se stane, že se veřejná politika ocitne v přímém rozporu k neoddiskutovatelné pravdě, tedy kdy dosáhne bodu, kdy se příčina problému vydává za jeho řešení a naopak. Soudci dobře vědí, že nejnebezpečnější prostředí pro děti jsou domovy s jedním rodičem, které vlastně vytvářejí, když v rozvodovém řízení eliminují otce. Jen málokdy ale váhají, zda otce odstranit, neboť vědí, že je nikdy nikdo nepovolá k zodpovědnosti.

Naopak, kdyby tak nečinili, mohli by být potrestáni feministkami, které ovládají právnické asociace a byrokracie sociální práce, jejichž provoz a dotace závisí na stálém „přísunu“ zneužívaných dětí.

Byrokracie se často rozmnožují tak, že vytvoří právě ten problém, kvůli jehož řešení vlastně existují. I když to zní děsivě, nemůžeme se vyhnout závěru, že jsme vytvořili armádu úředních osob, které mají právně podložený zájem na zneužívání dětí.

Zneužívání dětí není jediným „domácím násilím“, které je aktivováno a politizováno feministkami. Mamutí průmysl „domácího násilí“ vznikl převážně jako prostředek k násilnému vypuzení rozvedených otců z jejich domovů. „*Je to snadný způsob, jak někoho vykopnout*“, uvádí jeden specialista na rodinné právo.⁵⁹

Podobně jako zneužití dítěte, ani „domácí násilí“ nemá žádnou přesnou definici. Právo ho neklasifikuje jako násilné napadení, ale jako konflikt mezi „intimními partnery“. Je tak popřen rozdíl mezi trestným činem a konfliktem, který nemusí být ani násilným nebo dokonce fyzickým. Definice z Ministerstva spravedlnosti (US Justice Department) do domácího násilí zahrnují „žárliivost a majetnictví“, „oslovování různými označeními a stálou kritiku“ a „ignorování, odmítání nebo zesměšňování potřeb oběti“.⁶⁰ Za takové „zločiny“ jsou muži uvězněni bez soudu.

Tyto definice obcházejí institut zákonné ochrany osobnosti. „*Při zneužívání dětí a zneužívání partnerky není třeba nic dokazovat*“, učí vedoucí lektor semináře rozvádějící se matky. Jediné, musíte dělat, je obviňovat“. ⁶¹ Jeden vědec to nazývá „*oblast zákona zabředlého do intelektuální nepoctivosti a nespravedlnosti a fiasko ve věci zákonného postupu*“. ⁶²

Feministky vykreslují domácí násilí jako politický zločin, který má potvrdit mužskou moc. To i přesto, že ve vědecké literatuře je již dlouho známé, že muži a ženy se dopouštějí domácího násilí ve srovnatelných počtech. ⁶³

Důležitější než dosažení genderové vyváženosti je ale porozumět, jak je obviňování spojeno téměř výhradně s rozpadem rodiny. ⁶⁴

Odborníci potvrzují, že veřejné obvinění je v rozvodových procesech používáno rutinně a beztrestně, aby bylo možné oddělit děti od otců, kteří nespáchali žádný žalovatelný trestný čin. ⁶⁵ Křivá výpověď není považována za nic mimořádného a asociace právníků a dokonce soudy aktivně radí matkám jak taková obvinění vypracovat.

Domácí násilí je „pařeništěm tautologických pseudoteorií“, uvádějí Donald Dutton a Kenneth Corvo. „*Žádná jiná oblast zavedené sociální péče, trestního práva, veřejného zdraví či behaviorální*

*intervence nemá tak slabé a nedostatečné podklady na podporu nařízených praktik“.*⁶⁸

Feministky připouštějí, že většina obvinění vzniká v průběhu bojů o svěření dítěte do výchovy.⁶⁹ Přesto se usilovně brání reformě rozvodových právních předpisů a reformě pravidel pro svěřování dětí do výchovy.⁷⁰ Jejich literatura je zahlcena stížnostmi, že otcům (neobviněným z porušení pravidel) zůstává přístup k jejich dětem i poté, co se matky těchto dětí s otcem rozvedly, a nikoli stížnostmi, že usvědčení násilníci volně chodí po ulicích.⁷¹

Soudní zákazy styku otců s dětmi jsou v průběhu rozvodových řízení vydávány rutinně, aniž by k tomu byl nějaký důvod nebo důkaz.⁷² Příslušné právní procedury jsou porušovány tak často, že jeden soudce radil kolegům: *„Nezabývejte se ústavními právy muže, kterého soudíte ... Nemusíme se jeho právy nijak zneklidňovat“.*⁷³

Specializované „soudy pro domácí násilí“ jsou zmocněny rozhodovat nikoli nestranně a spravedlivě, ale – jak říká hlavní newyorský soudce, neskrývaně feministický – *„učinit násilníky odpovědné za jejich činy zodpovědní“.*⁷⁴

Tyto soudy mohou zabavit majetek včetně bytu/domu, aniž by byl obviněný obžalován nebo dokonce aniž by byl přítomen, aby se mohl

hájit. Tento zákon je charakteristický pro klasickou legislativu policejního státu“, uzavírá jeden odborník.⁷⁵

Torontský právník Walter Fox nazývá tyto zákony „pre-fašistické“.
*„Soudy pro domácí násilí ... jsou koncipovány tak, aby obešly ochranu osobnosti zakotvenou v trestním právu. Důkazní břemeno je buď redukováno, nebo odstraněno, a neexistuje žádná presumpce nevinny“.*⁷⁶

Vynucená přiznání jsou také rutinní záležitostí. Neviní otcové jsou ve zkráceném řízení věznění tak dlouho, dokud nepodepíší výrok o vině. *„Tloukl jsem svoji partnerku fyzicky a stresoval emocionálně“.* Otec pak musí podrobně všechno popsat, i když tvrdí, že nic nespáchal. *„Jsem odpovědný za násilí, které jsem použil“*, je uvedeno v jednom formuláři. *„Mé chování nebylo nijak vyprovokováno“.*⁷⁷

„Otec k ničemu, povaleč“ („deadbeat dad“) je ještě další postava, vyprodukovaná hlavně rozvodovou mašinerií. Je málo pravděpodobné, že by to byl otec, který o své vůli bez soucitu opustí své potomky. Pravděpodobnější je, že jde o nedobrovolně rozvedeného otce, který byl „přinucen financovat krádež vlastních dětí“.⁷⁸

Matky nejsou jediné, kdo profituje z dětí bez otců. Jsou to i vlády jednotlivých států, které si také vytvářejí zisk z institucí podpory dětí a

tedy i z rozpadu rodin. Vlády jednotlivých států dostávají federální příspěvky z každého dolaru vybraného na podporu dětí; tím jsou stimulovány k vytváření dalších domácností s matkami samoživitelkami.

Matky jsou povzbuzovány k rozvodu a vlády si současně maximalizují zisk tím, že stanoví podporu pro děti na úrovních, které jsou štedré k matkám a tíživé pro otce. Jistý malý zisk pro vládu vytvářejí chudí, mladí a svobodní otci, kteří jsou největšími dlužníky fondu na podporu. Plnější peněženky však mají rozvedení otcové ze střední třídy.

Mechanismus veřejné sociální péče se spolknutím rozvedených mužů ze střední třídy stal nikoli prostředníkem rozdělování peněz, ale jejich výběřčím. Vlády si tak zvyšují zisky, které pak mohou přidat ke svým rozpočtům a použít je k rozšiřování – k podpoře matek samoživitelek mezi bohatšími.⁷⁹

Jde o nový stupeň expanze a redefinici sociálního stát: z rozdělování štědrých darů k jejich vybírání. Výsledkem je sebefinancující se mašinerie, která vytváří zisk tím, že prosazuje domovy s jedním rodičem a děti bez otce.

Sociální stát se stal sebefinancujícím a stále rostoucím soukolím pro rozvracení manželství, pro korumpování matek, pro oddělování otců

od dětí, pro ničení majetků rodin, pro erodování zákonných právních procesů a pro kriminalizaci otců.

Plně dysfunkční domovy

Sexualizaci veřejného života ale můžeme přičíst mnohem víc trestných činů. Je spolehlivě doloženo, že takřka každou sociální patologii – včetně násilných zločinů a drogových závislostí (u kterých má mnohý z násilných zločinů svůj původ) – lze připsat vlivu domácností s jedním rodičem a dítětem bez otce. Výsledek mnohonásobně převyšuje vliv rasy nebo chudoby.⁸⁰

Toxické prostředí je bez váhání označeno jako důsledek toho, že otec opustil rodinu a proto je třeba zatočit s neplatičí výživného. Jde o stále represivnější ale neúčinnou formu ochrany dítěte. Podíváme-li se na samoživitelky jako na záměrný produkt feministické revoluce, pak exploze kriminality, závislosti na drogách a odpor vůči pravidlům a normám – a s tím i masivní expanze trestního systému a státního aparátu obecně – získá nový rozměr.

Potom je na místě poznamenat, že generová agresivita figuruje v pozadí stále sílících trendů, jako trestná činnost nebo míra vězněných.

„Spolehlivé výzkumy spojují děsivý vzrůst zločinnosti a násilí u mladých lidí mezi lety 1960–1990 se (1) nástupem velkého počtu

matek do pracovního procesu a (2) vzrůstem počtu domácností s jedním rodičem“, uvádí Bryce Christensen.⁸¹ Feminismus může být hnací silou za kriminalizací nevinných, ale také za kriminalitou provinilců.

Bojujeme tak bitvu proti zločinu, uvězňování a rozšiřování státní moci obecně, a prohráváme. Tento nepříznivý stav bude trvat tak dlouho, dokud se nevypořádáme s rolí genderové ideologie při rozpadu manželství a v sociální anomii^{x/}, která tím vzniká. Zatímco je zesílená policejní a trestní opatření obvykle spojována s politikou pravice, je stále jasnější, že dlouhodobá hybná síla vlivu je sexuální radikalismus.

x/ Označení pro takový stav společnosti, kde přestávají platit pravidla a normy. V vztahu k jedinci anomie vyjadřuje oslabení norem a morálních hodnot.

Marie Gottschalková popisuje, jak „*ženské organizace hrály ústřední roli*“ v dramatickém vzestupu vězeňského státu.⁸² Gottschalková si stěžuje, že její soupeřnice – feministky, požadující, aby byli muži častěji vězněni, „vstoupily do nechutné koalice“ s konzervativními skupinami „Zákon a pořádek“.

Otázka pro konzervativce je, zda byl na vině jejich legitimní zájem o zločinnost, když neúmyslně a nevědomky posloužili represivní ideologii.⁸³ Stále drakoničtější opatření povedou pouze k vytvoření

pevnostního státu. Žádná svobodná nebo civilizovaná společnost nemůže přežít masivní kriminalizaci své mužské populace.

Pevnostní stát se může vyvíjet jak externě, tak interně. Jsou indikace, že současná islamistická militantní hnutí jsou z velké části živena západní genderovou dekadencí.⁸⁴ A zatímco se mnoho feministek identifikuje s protiválečnou levicí, budoucnost může patřit „jestřábům“ jako Phillis Cheslerová a Hillary Clintonová. Ty prosazují válku jako nástroj celosvětového osvobození žen a vyvolávají tlak na vlády, aby vojenskou politiku ospravedlňovaly feministickými termíny.

Sexualita transformuje vojenský život složitými způsoby. Bork kritizuje feminismus za oslabení vojenské připravenosti, když upozorňuje na nebezpečí posílat ženy do boje.⁸⁵ Mnohem dalekosáhlejší důsledky ovšem mohou plynout z toho, jak rozvody oslabují muže v ozbrojených silách.

Mužům je stále jasnější, jak snadno mohou být rozvedeni, zatímco slouží své vlasti, ztratit své děti a vše ostatní a dokonce po návratu čelit trestům, když nemohou platit výživné, o kterém bylo rozhodnuto v jejich nepřítomnosti.⁸⁶

Problematika imigrace a její tlak na společnost má také spojitost se sexualizovanými vládními institucemi. Místo „rodin“ které k nám

přijíždějí přilákáni vidinou štědrého sociálního státu, se neustále zvyšuje počet imigrantek - neprovdaných matek nebo žen, které se jimi stanou brzy po příjezdu.

V Evropě se stala z imigrantů třída těch nejchudších lidí, žijících ze sociální podpory, podobná té, která je ve Spojených státech. Hlavní příčiny pro uvolnění imigračních pravidel – nízká míra porodnosti a nedostatek mladých pracovníků a plátců daní – jsou důsledkem genderové revoluce, důsledkem, který ohrožuje západní civilizaci.

Stát svými podporami v důchodu sám snížil potřeby zakládání velkých rodin jako pojistky pro klidné stáří. Ještě významnější příčinou současného stavu je sexuální svoboda, jejíž součástí je antikoncepce a potrat, která posunulo rozhodování o reprodukci z rodinné jednotky na ženu.⁸⁷ Také zde může být rozvod rozhodujícím faktorem (a opět nejvíce přehlíženým) nejen rozbíjejícím rodiny, ale vytvářejícím mezi muži strach z manželství a z plození potomstva.⁸⁸

Posledním projevem může být úvěrová krize. Jak upozornil Star Parker, „bublina“ s kupováním domů byla výsledkem činnosti agentur sociálního státu podstrkávajících vlastnictví domů do „rodin“ s nízkým příjmem jako něco, na co mají nárok. Nevíme, jaké procento z nich byli samoživitelé, žijící ne z produktivní práce, nýbrž z různých dávek. Pro úplné rodiny s oběma rodiči by však vlastnictví domu nemělo být něčím nedosažitelným.

„Zatímco vládní institut roste, smutně přihlížíme kolapsu institucí, které trvale udržují růst počtu vlastněných domů: americká manželství a rodiny“, píše Parker, a cituje přitom data z Census Bureau — vlastnictví rodinných domů se převážně (z 86,3 %) vyskytuje u manželů, tvořících úplné rodiny.⁸⁹

Desetiletí předtím, než se krize rodiny stala zřejmou, sociolog Carle Zimmerman dokázal, že civilizačnímu kolapsu předchází atomizace rodiny. Zimmerman doložil, jak úpadku Řecka a Říma předcházelo zřeknutí se rodinného života zpočátku vzdělanými elitami, později i ostatními obyvateli. Zimmerman tvrdí, že naše civilizace se pohybuje po podobné dráze.

Zimmerman svoji studii psal během poválečného baby-boomu, před „druhou vlnou“ feminismu, před zavedením rozvodu bez viny, před manželstvím jedinců stejného pohlaví a v tzv. „demografickém zimním období“, tj. kdy rodina byla obecně považována za stabilní jednotku. Přesto dovedl předpovědět tento vývoj, vycházející z dlouhodobých trendů – většinou životních stylů intelektuální elity – jejichž význam pochopilo jen velmi málo jedinců.

Zimmerman zdůraznil, že je velmi obtížné vnímat úpadek v období, kdy právě probíhá. Tyto změny přicházejí pomalu, téměř nepozorovatelně a trvají staletí.⁹⁰

Dnes, kdy už krizi rodin nelze již popřít, je stále jen málo povědomí o tom, s čím vším souvisí, a o tom, jak blízko jsme bodu, z něhož již není návratu.

Moderní genderové ideologie jsou mnohem militantnější než bylo cokoliv v antickém Řecku a Římě a jsou také cílevědomě nepřátelštější vůči rodině.

Byrokratická mašinérie, vystavěná kolem rodiny, je také mnohem rozsáhlejší a pevnější, než v uvedených civilizacích. Jde o nejrepresivnější a nejvíce se vměšující vládní aparát, který byl kdy ve Spojených státech vytvořen. Přesto o něm mají dnešní významní ochránci rodiny jen malé povědomí a jen hrstka z nich je připravena se tomuto aparátu postavit. Kapři si přeci nevypustí rybník (pozn. překl.).

Genderizace veřejného života je v pozadí každé velké hrozby pro naši civilizaci. Dokud nesebereme odvahu, abychom s ní bojovali, západní společnost postupně rozloží mužský element a nepřežije.

To je varování Zimmermana v poklidných, šťastných dnech v r. 1947. Od té doby se jeho slova jen a jen potvrzují.

Poznámky

- 1 Rene Denfeld, *The New Victorians* (New York: Simon and Schuster, 1995), p. 45.
- 2 Robert Bork, *Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline* (New York: ReganBooks, 1996), p. 193.
- 3 Quoted in Arnold Beichman, „Undercurrents in the Conservative Tide,“ *Washington Times*, 11 February 1997, p. A17.
- 4 Bork, *Slouching*, p. 201
- 5 Daphne Patai, *Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism* (Lanham, Maryland: Rowman and Littlefield, 1998), p. 199.
- 6 Crane Brinton, *Anatomy of Revolution* (New York: Vantage, 1965), p. 181.
- 7 Allan Carlson, „Standing For Liberty: Marriage, Virtue, and the Political State“, lecture delivered at the Family Research Council, Washington, D.C., 16 June 2004. I am grateful to Dr. Carlson for a copy of this lecture.
- 8 Carol Pateman, „Feminist Critiques of the Public/Private Dichotomy“, in Stanley Benn and Gerald Gaus (eds.), *Private and Public in Social Life* (London: Croom Helm, 1983); Chow and Berheide, *Women, the Family, and Policy*, p. 18.
- 9 Interview in *National Review*, 24 February 1997, pp. 55(3).
- 10 Bork, *Slouching*, p. 201.
- 11 New York: Random House, 1970, p. 537.
- 12 Quoted in Patrick Buchanan, *The Death of the West* (New York: St. Martin´s Press), p. 41.
- 13 „Functions of the Family,“ *WOMEN: A Journal of Liberation* (Fall, 1969).
- 14 *The Female Eunuch* (New York: McGraw-Hill, 1971), p. 317.
- 15 Viv Groskop, „The Mother of All Battles“, *The Guardian*, 7 March 2007
(<http://www.guardian.co.uk/g2/story/0,,2027979,00.html>).
- 16 Wendy McElroy, „Feminists Claim Motherhood as Liberal Cause“, *Foxnews.com*, 21 May 2002
(<http://www.wendymcelroy.com/iffeminists/2002/0521.html>).

- 17 A progressive scholar confirms this. Marie Gottschalk, *The Prison and the Gallows: The Politics of Mass Incarceration in America* (Cambridge, 2006), chs. 5–6.
- 18 Quoted in Stuart Taylor and K.C. Johnson, *Until Proven Innocent: Political Correctness and the Shames Injustices of the Duke Lacrosse Rape Case* (New York: Thomas Dunne, 2007), p. 375.
- 19 Eugene J. Kanin, „False Rape Allegations“, *Archives of Sexual Behavior*, vol. 23, no. 1 (1994), pp. 1–2.
- 20 Sex, Lies, and Rapes, internet site of the Center for Military Readiness (online: <http://www.cmrlink.org/social.asp?docID=276>, accessed 5 August 2008).
- 21 The Innocent Project website, <http://www.innocenceproject.org/news/Blog-Search.php?check=true&tag=59>, includes rape cases but does not focus on them.
- 22 An exception is Taylor and Johnson, *Until Proven Innocent*.
- 23 Milovan Djilas, *The New Class* (New York: Praeger, 1958), p. 170.
- 24 Alison Jaggar, „Sexual Difference and Sexual Equality“, in *Theoretical Perspectives on Sexual Difference*, ed. Deborah L. Rhode (New Haven: Yale University Press, 1990), pp. 239–254.
- 25 Kathy E. Ferguson, „Male-Ordered Politics: Feminism and Political Science“, in Terrence Ball, ed., *Idioms of Inquiry* (Albany: SUNY, 1987), p. 222.
- 26 *Los Angeles Times*, 17 May 1998.
- 27 Rob Reich, „Testing the Boundaries of Parental Authority over Education: The Case of Homeschooling“, paper prepared for delivery at the 2001 Annual Meeting of the American Political Science Association, San Francisco, 30 August–2 September 2001, p. 33.
- 28 Sylvia Ann Hewlett and Cornel West, *The War Against Parents: What We Can Do for America’s Beleaguered Moms and Dads* (Boston and New York: Houghton Mifflin, 1998), p. 109 (emphasis added).

- 29 *When Child Protection Investigations Harm Children: The Wenatchee Sexual Abuse Cases*, American Civil Liberties Union of Washington (October 1997). See also Dorothy Rabinowitz, *No Crueler Tyrannies: Accusation, False Witness, and other Terrors of our Times* (New York: Wall Street Journal Books, 2003).
- 30 William Anderson, „The Earl of Dook, or the Continuing State of State Justice in North Carolina“, *LewRockwell.com*, 1 June 2006.
- 31 Gregory A. Hession, „Whose Children Are They Anyway?“ *New American* (online: http://thenewamerican.com/node/8344#SlideFrame_1, 23 June 2008).
- 32 Hinesburg, Vermont: Upper Access Books, 1995.
- 33 John Lott and Larry Kenny, „How Dramatically Did Women’s Suffrage Change the Size and Scope of Government?“ University of Chicago Law School, John M. Olin Law and Economics Working Paper No. 60, pp. 5–6 (emphasis added).
- 34 Barbara Ehrenreich and Frances Fox Piven, „The Persistence of Poverty. 1: The Feminization of Poverty When the „Family-Wage System“ Breaks Down“, *Dissent*, vol. 31, no. 2 (1984), pp. 162–170.
- 35 David Blankenhorn, *Fatherless America* (New York: Basic Books, 1995), pp. 1, 22–23.
- 36 Stephen Baskerville, *Taken Into Custody: The War Against Fathers, Marriage, and the Family* (Nashville, Tennessee: Cumberland House, 2007), ch. 1.
- 37 Barbara Ehrenreich, Elizabeth Hess, and Gloria Jacobs, *Re-Making Love: The Feminization of Sex* (Garden City and New York: Anchor Press/Doubleday, 1986), p. 197.
- 38 Barbara Dafoe Whitehead, *The Divorce Culture* (New York: Vintage, 1998), p. 7.
- 39 Maggie Gallagher, *The Abolition of Marriage* (Washington: Regnery, 1996), p. 245.
- 40 Tunku Varadarajan, „Clash With the Titans“, Wall Street Journal online edition, 30 January 2002

- (<http://opinionjournal.com/columnists/tvaradarajan/?id=9500179> 5).
- 41 Whitehead, *Divorce Culture*, pp. 15–16, 26.
- 42 National Association of Women Lawyers internet site: <http://www.abanet.org/nawl/abouthistory.html>, accessed 6 November 2004. I am grateful to Judy Parejko for this reference.
- 43 Amanda Banks, „Greer Cheers Divorcing Women“, *The Australian*, 8 September 2004.
- 44 Sanford Braver with Diane O’Connell, *Divorced Dads: Shattering the Myths* (New York: Tarcher/Putnam, 1998), ch. 7.
- 45 Carle Zimmerman noticed this trend decades ago. *Family and Civilization*, ed. James Kurth (Wilmington, Delaware: Intercollegiate Studies Institute, 2008), p. 192.
- 46 „Why Homosexuals Want What Marriage Has Now Become“, *The Family in America*, vol. 18, no. 4 (April 2004).
- 47 „The Heterosexual Revolution“, *New York Times*, 5 July 2005 (emphasis added).
- 48 Eric Zorn, and Allan Carlson, „A Primer on the „Gay Marriage Debate,“ *The Family in America*, vol 17. no. 8 (August 2003).
- 49 Stephen Baskerville, „The Real Danger of Same-Sex Marriage“, *The Family in America*, vol. 20, nos. 5–6 (May–June 2006).
- 50 Lethimstay.com, ACLU Lesbian & Gay Rights Project (http://www.lethimstay.com/bigpicture_numbers.html, accessed 27 October 2005).
- 51 *Families in Crisis*, report by the 1991–92 San Diego County Grand Jury (<http://www.co.san-diego.ca.us/cnty/cntydepts/safety/grand/reports/report2.html>), p. 9.
- 52 „The Debate on Gay Marriage, Pro and Con“, Boston Globe online edition, 12 March 2004 (http://www.boston.com/news/specials/gay_marriage/articles/2004/03/12/the_debate_on_gay_marriage_pro_and_con/).
- 53 Andrea Sedlak, and Diane Broadhurst, *Executive Summary of the Third National Incidence Study of Child Abuse and Neglect* (Washington, DC: US Department of Health and Human Services, National Center on Child Abuse and Neglect, September 1996), p. 8.

- 54 Robert Whelan, *Broken Homes and Battered Children: A Study of the Relationship between Child Abuse and Family Type* (London: Family Education Trust, 1993), p. 29.
- 55 David Rowland, Laurie Zabin, and Mark Emerson, „Household Risk and Child Sexual Abuse in a Low Income, Urban Sample of Women“, *Adolescent and Family Health*, vol. 1, no. 1 (Winter 2000), pp. 29–39.
- 56 Patrick Fagan and Dorothy Hanks, *The Child Abuse Crisis: The Disintegration of Marriage, Family, and the American Community* (Washington, DC: Heritage Foundation „Background“, 3 June 1997), p. 16; *Murder in Families* (Washington, DC: US Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, July 1994; Bureau of Justice Statistics Publications Catalog 1994–95, NCJ 143498), pp. 5–6.
- 57 *Child Maltreatment in the United Kingdom: A Study of the Prevalence of Child Abuse and Neglect* (London, 2000); Leslie Margolin, and John L. Craft, „Child Sexual Abuse by Caretakers“, *Family Relations* 38 (1989); Martin Daly and Margo Wilson, „Child Abuse and Other Risks of Not Living with Both Parents,“ *Journal of Ethnology and Sociobiology* 6 (1985).
- 58 „Families in Crisis“, p. 10.
- 59 Donna Laframboise, „Oh Dad, Poor Dad“, *Toronto Globe and Mail*, 12 April 1997, D1–2.
- 60 Grace Coleman, et. al. (eds.), 1999 *National Victim Assistance Academy*, ch. 8, „Domestic Violence“ (<http://www.ojp.usdoj.gov/ovc/assist/nvaa99/chap8.htm>; last updated on Sunday, January 16, 2000).
- 61 Eric Zorn, „A Seminar in Divorce, Down-And-Dirty Style“, *Chicago Tribune*, 4 November 1988, p. 1.
- 62 David Heleniak, „The New Star Chamber“, *Rutgers Law Review*, vol. 57, no. 3 (Spring 2005), p. 1009, 1036–1037, 1042.
- 63 Philip W. Cook, *Abused Men: The Hidden Side of Domestic Violence* (Westport, Connecticut: Praeger, 1997); John Archer, „Sex Differences in Aggression Between Heterosexual Partners: A Meta-Analytic Review“, *Psychological Bulletin*, vol. 26, no. 5 (September 2000), pp.651–680; Murray A. Straus, „The Controversy over Domestic Violence by Women: A

- Methodological, Theoretical, and Sociology of Science Analysis“, in X. B. Arriaga, and S. Oskamp, *Violence in Intimate Relationships* (Thousand Oaks, CA: Sage, forthcoming), accessed 24 October 2004 at <http://www.vix.com/menmag/straus21.htm>. See also Martin S. Fiebert, „References Examining Assaults by Women on Their Spouses or Male Partners: An Annotated Bibliography“, *Sexuality and Culture*, vol. 8, no. 3–4 (2004), pp.140–177.
- 64 Anne McMurray, „Violence Against Ex-Wives: Anger and Advocacy“, *Health Care for Women International*, vol. 18, no. 6 (November–December 1997); Callie Marie Rennison, and Sarah Welchans, *Intimate Partner Violence* (Washington, DC: US Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, May 2000, NCJ 178247), p. 5.
- 65 Thomas Kasper, „Obtaining and Defending Against an Order of Protection“. *Illinois Bar Journal*, vol. 93, no. 6 (June 2005); Elaine Epstein, „Speaking the Unspeakable“, *Massachusetts Bar Association Newsletter*, vol. 33, no. 7 (June–July 1993), p. 1; David Dunlap, „The Adult Abuse Act: Theory vs. Practice“, *UMKC Law Review*, vol. 64 (1996), p. 686; Jeannie Suk, „Criminal Law Comes Home“, *Yale Law Review*, vol. 116, no. 2 (2006), p. 10.
- 66 Dave Brown, „Gender-Bias Issue Raises ‘Optics’ Problem in Domestic Court“, *Ottawa Citizen*, 21 February 2002.
- 67 *New Jersey Law Journal*, 21 April 1988, letters to the editor section, p. 6.
- 68 „Transforming A Flawed Policy: A Call To Revive Psychology and Science in Domestic Violence Research and Practice“, *Aggression and Violent Behavior* 11 (2006), p. 478.
- 69 Callie Marire Rennison, and Sarah Welchans, *Intimate Partner Violence* (Washington, D.C.: U.S. Department of Justice, Bureau of Justice Statistics, May 2000, NCJ 178247), p. 5.
- 70 „Leave No-Fault Divorce Alone“, *Daily Herald*, 26 December 2004.
- 71 Sara Catania, „Taking Away Battered Women’s Kids“, *Mother Jones*, 1 July 2005.
- 72 Epstein, „Speaking the Unspeakable“, p. 1.

- 73 Russ Bleemer, „N.J. Judges Told to Ignore Rights in Abuse TROs“, *New Jersey Law Journal* 140, 24 April 1995.
- 74 Frank Donnelly, „Domestic Violence Court to Debut“, *Staten Island Advance*, 14 December 2003.
- 75 Robert Martin, „Train AGs in Rudimentary Law“, *Law Times* (13 November 2001), p. 8.
- 76 Quoted in Dave Brown, „Skirmish Fails to Scratch the Formidable Feminist War Machine“, *Ottawa Citizen*, 9 April 2002.
- 77 Documents in the author’s possession.
- 78 Jed Abraham, *From Courtship to Courtroom* (New York; Bloch, 1999), p. 151.
- 79 Stephen Baskerville, „From Welfare State to Police State“, *The Independent Review*, vol. 12, no. 3 (Winter 2008).
- 80 Attempts to attribute these behaviors to poverty or racial discrimination have been refuted by studies that control for these variables: Urie Bronfenbrenner, „Discovering What Families Do“, in David Blankenhorn, et al. (eds.), *Rebuilding the Nest: A New Commitment to the American Family* (Milwaukee: Family Service America, 1990), p. 34; Ronald Angel, and Jacqueline Angel, *Painful Inheritance: Health and the New Generation of Fatherless Children* (Madison: University of Wisconsin Press, 1993), p. 188.
- 81 Bryce Christensen, „Hearth of Hangman? The Family Politics of Lethal Force“, *The Family in America*, vol. 21, no. 11/12 (November/December 2007), pp. 6–7.
- 82 Marie Gottschalk, *The Prison and the Gallows: The Politics of Mass Incarceration in America* (Cambridge: 2006), p. 11.
- 83 Christensen, „Hearth or Hangman?“ p. 6.
- 84 Dinesh D’Sousa, *The Enemy at Home: The Cultural Left and Its Responsibility for 9/11* (New York: Doubleday, 2007), ch. 6.
- 85 Bork, *Slouching*, pp. 218–223.
- 86 Stephen Baskerville, „The Fathers’ War“, *The American Conservative*, vol. 4, no. 20 (24 October 2005).
- 87 Lionel Tiger, *The Decline of Males* (New York: Golden Books, 1999).

- 88 Glenn Sacks, and Dianna Thompson, „Have Anti-Father Family Court Policies Led to a Men´s Marriage Strike? *Philadelphia Inquirer*, 5 July 2002.
- 89 „Welfare-State Policies Caused the Financial Crisis“, *WorldNetDaily*, 4 October 2008.
- 90 Zimmerman, *Family and Civilization*, p. 146.

Stephen Baskerville je profesorem na Patrick Henry College a prezidentem Americké koalice otců a dětí. Doktorát PhD získal na London School of Economics a spolupracuje s Howard Center for Family, Religion, and Society. Je autorem více než osmdesáti článků o otcovství a rodinných tématech publikovaných jak v odborných, tak i popularizujících časopisech. Pravidelně vystupuje v rozhlasových a televizních pořadech.